

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2282/2015
17.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер-Поповић, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Ж.Н. из Б., кога заступа пуномоћник В.Ж., адвокат из З., против тужених П.Г. из Б., кога заступа пуномоћник М.П., адвокат из Б. и В.Н., кога заступа пуномоћник К.С., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог В.Н. изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж бр. 823/15 од 11.06.2015.године, у седници већа одржаној дана 17.03.2016.године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог В.Н. изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж бр. 823/15 од 11.06.2015.године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија туженог В.Н. изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж бр. 823/15 од 11.06.2015.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару П бр. 13/13 од 10.06.2014.године, обавезан је тужени П.Г. да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.06.2014.године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђених 100.000,00 динара, а до тражених 250.000,00 динара са каматом по истом основу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени В.Н. да као главни уредник Р.д.п. Б... АД Б., тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 250.000,00 динара са законском затезном каматом од 10.06.2014.године па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђених 250.000,00 динара, а до тражених 650.000,00 динара са законском затезном каматом по истом основу. Ставом петим изреке, обавезан је тужени П.Г. да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 33.120,00 динара са законском затезном каматом од 10.06.2014.године па до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени В.Н. да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 77.280,00 динара са законском затезном каматом од 10.06.2014.године па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је побијаном пресудом Гж бр. 823/15 од 11.06.2015.године, у ставу првом изреке, одбио као неосноване жалбе тужиоца и тужених и потврдио првостепену пресуду Вишег суда у Зајечару у ставовима првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке другостепене пресуде преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима, тако што су тужени солидарно обавезани да тужиоцу на име трошкова поступка исплате износ од 110.400,00 динара са законском затезном каматом од 10.06.2014.године па до коначне исплате.

Против другостепене пресуде благовремену ревизију преко пуномоћника из реда адвоката изјавио је друготужени В.Н., побијајући је због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, указујући на неуједначену судску праксу.

Одредбом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ове ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући у смислу цитиране законске одредбе, обзиром да ревидент указује на неуједначену судску праксу, Врховни касациони суд је закључио да нису испуњени услови за примену члана 404. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе, јер се уз ревизију не достављају одлуке различите судске праксе, нити се исте конкретно наводе у ревизији, а донете у истоврсној чињеничној и правној ситуацији. Ревизијом се указује на погрешно утврђено чињенично стање, што је резултирало погрешном применом материјалног права, а у овом случају утврђено чињенично стање не може бити ревизијски разлог.

На основу изложеног Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке ревизијског решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 2. ЗПП и одлучио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је у предметном спору поднета 07.02.2011.године са захтевом за накнаду штете од првотуженог у износу од 210.000,00 динара и друготуженог у износу од 420.000,00 динара. Након укидања првостепене пресуде решењем Апелационог суда у Београду од 23.10.2013.године, поднеском од 19.03.2014.године, тужилац је преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на износ од 250.000,00 динара у односу на првотуженог и 650.000,00 динара у односу на друготуженог. Тужбени захтев у односу на ревидента је усвојен за 250.000,00 динара што је вредност предмета спора правноснажне пресуде која се ревизијом побија.

Одредбом члана 403. став 2. релевантног ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног деле не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем урсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно испод законом прописаног ревизијског цензуса, ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је ревизију туженог одбацио као недозвољену.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**